

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 893/23
18.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из Београда, Булевар маршала Толбухина бр.26, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Михаела Туркан, адвокат из Вршца, ул.Стеријина бр.50, ради утврђења брачне тековине, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Другог основног суда у Београду П 2725/15 од 18.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2725/15 од 18.11.2022. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужилац власник непокретности која се налази у ... у ул.... и то стана број 1, површине 40 м², у сутерену, са обимом удела 1/1 који је стечен у току трајања брачне заједнице, као посебна имовина. Ставом другим изреке делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је тужена на име припадајућег дела брачне тековине власник путничког моторног возила марке “Peugeot 206”, регистарских ознака ..., као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 240.454,00 динара, а све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у

ставу првом и трећем изреке, како то произлази из садржине жалбе, из свих законом прописаних разлога због којих се пресуда може побијати. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда парничне странке су бивши супружници који су закључили брак дана 16.11.2003. године у ком су добили сина ВВ, а који брак је разведен у јуну 2016. године. За време трајања брачне заједнице парничне странке су стекле стан број 1 у ... у ул..., укупне површине 40 м², који се налази у сутерену зграде за колективно становање, као и одређене покретне ствари - намештај у том стану. Уговор о купопродаји предметног стана закључио је тужилац у својству купца са продавцем ГГ, који уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду под бројем Ов бр.35789/2013 од 10.05.2013. године, за уговорену купопродајну цену од 26.000 евра, те су парничне странке са продавцем постигле договор да исти задрже покретне ствари – намештај, који се у моменту продаје нашао у стану и за то је уговорена усмено, купопродајна цена у износу од 1.000 евра коју је тужилац исплатио продавцу. Средства за куповину предметног стана су обезбеђена на тај начин што је тужиочев отац, ДД, продао своју непокретност коју је поседовао на ... и од тог добијеног износа је дао на поклон тужиоцу износ од 23.300 евра и то тако што је отац тужиоца са свог рачуна овај новачани износ пребацио на тужиочев рачун, док је остатак до пуног износа купопродајне цене, односно износ од 2.700 евра је тужиоцу позајмила његова мајка, подижући динарски кредит у “Поштанској штедионици” дана 04.03.2013. године, који износ је лично тужилац од сопствених средстава вратио мајци, и у враћању тог износа тужена није учествовала својим средствима. У предметном стану живи тужена са малолетним сином парничних странака ВВ, у међувремену је склопила нови брак и њен муж, по наводима тужене, повремено борави у предметном стану.

Тужена је у одговору на тужбу ставила противтужбени захтев да се утврди да је сувласник са 1/8 идеалних делова, а тужени, овде тужилац, сувласник са 7/8 идеалних делова предметне непокретности, а по основу што је сопственим средствима, од своје посебне имовине, у износу од 3.700 евра учествовала у исплати купопродајне цене предметног стана, која противтужба је заведена под посебним бројем и о истом се води посебан поступак пред истим судом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, на које је примењено

материјално право и то одредба члана 168 став 2 и 170 став 1 Породичног закона, првостепени суд је закључио да стан број 1 површине 40 м² у сутерену који се налази у ул.... у ..., представља посебну имовину тужиоца, с обзиром да је намера његовог оца ДД била да новчана средства у износу од 23.300 евра поклони овде тужиоцу, како би исти купио предметни стан и тиме решио стамбено питање. Такође је намера тужиоцеве мајке ЂЂ била да помогне свом сину у куповини предметног стана, подизањем кредита до износа пуне купопродајне цене, односно износ од 2.700 евра, који износ је тужилац у више рата вратио својој мајци из својих личних средстава, те иако је предметни стан купљен током трајања брачне заједнице парничних странака, исти не представља заједничку имовину брачних другова у смислу члана 171 ПЗ, јер иста имовина није стечена радом у току трајања заједнице живота у браку, нити од средстава која су туженој уплаћена на рачун 06.12.2005. године, добијена од продаје некретнина у Републици Хрватској, већ представља искључиву својину тужиоца, који је својом посебном имовином учествовао у његовом стицању.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку и на тако утврђено чињенично стање правилно је применио и материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд, као другостепени, те одлуку посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Оцењујући жалбене наводе тужене, којима се понављају већ истицани наводи које је првостепени суд правилно оценио и за то дао довољне разлоге, Апелациони суд налази да су исти неосновани.

Ово све с разлога што су парничне странке од склапања брака 2003. године, па све до куповине предметног стана 2013. године, живели као подстанари, те су родитељи тужиоца управо овај поклон и учинили, ради решавања стамбеног питања свог сина, који јесте, у то време био у браку са туженом и обоје су са својим малолетним дететом заједно становали у предметном стану све до престанка брачне заједнице, али како је то правилно првостепени суд нашао, поклон родитеља је учињен само тужиоцу, а не обема парничним странкама, без обзира што је овом куповином стана решено стамбено питање целе тужиоцеве породице. Стога је неосновано жалбено указивање тужене да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 168 став 2 Породичног закона да су родитељи тужиоца поклон учинили обема парничним странкама, као супружницима, ради решавања њиховог стамбеног питања.

Без утицаја су жалбени наводи тужене да је иста знатно увећала посебну имовину тужиоца, предметну непокретност, својим улагањем, и то вођењем послова у домаћинству, учествовању у трошковима заједничког живота, финансирања заједничких летовања парничних странака, куповином намештаја, и бриге о малолетном детету, јер исто не представља знатно увећање вредности посебне имовине прописано чланом 170 став 2 Породичног закона, већ у конкретном случају тужена има право, како је то првостепени суд правилно оценио, на потраживање у новцу сразмерно свом доприносу у смислу члана 170 став 1 Породичног закона.

Нису основани ни жалбени наводи тужене којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 ЗПП), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није их посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 и 2 ЗПП.

Из изложених разлога првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке применом члана 390 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде на основу члана 401 тачка 2 ЗПП, правилном применом одредби члана 153 ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важеће у време пресуђења.

Како тужена није успела у другостепеном поступку, то је сходно члану 165 став 1 ЗПП одбијен као неоснован њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка и одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић